

Ψηφιακό φακέλωμα με πρόσχημα την υγεία: Αυτό δεν είναι εμβολιασμός! Αυτό είναι εκβιασμός!!

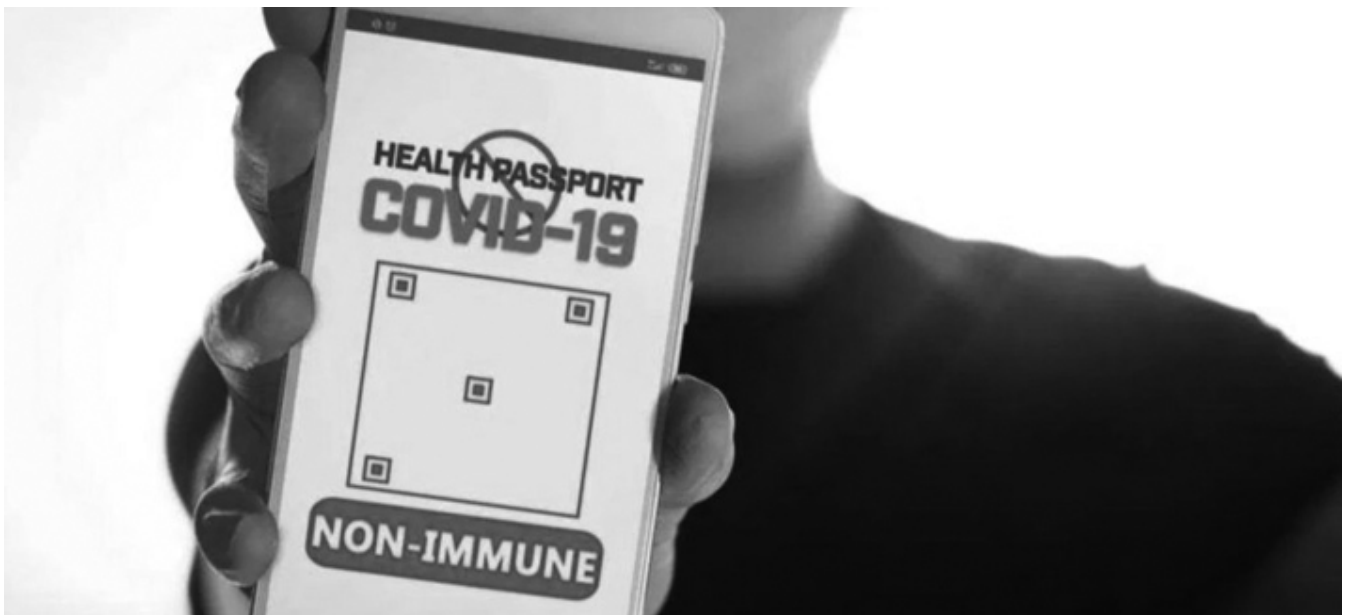
*...Πρέπει να ζούμε τις ζωές μας χωρίς τους καταναγκασμούς που επιβάλλουν άλλοι.
Κάθε είδος “διαβατηρίου ανοσίας” θα μας κλέψει αυτό το δικαίωμα δια της βίας.
Και η ιστορία μας διδάσκει πως αν παραδώσουμε δικαιώματα που κερδήθηκαν με αγώνες,
πολύ σπάνια μπορούμε να τα πάρουμε πίσω...*

Αυτά έγραφε μεταξύ άλλων στην ανακοίνωσή της η Liberty, η μεγαλύτερη οργάνωση προστασίας των πολιτικών και ατομικών δικαιωμάτων στη Μ. Βρετανία στις 9 Φλεβάρη, για την απειλή της καθιέρωσης των περιβόητων “διαβατηρίων εμβολιασμού” που ετοιμάζουν κράτη και εταιρείες σ’ όλη τη Δύση. Στα μέρη μας, βέβαια, τα “έργα σεξ και βία” τραβάνε πάντα την προσοχή του φιλοθεάμονος κοινού. Αλλά τα κορυφαία πολιτικά αφεντικά των κρατών μελών της ε.ε. “κάνουν την δουλειά” τους: αποφάσισαν στα τέλη Φλεβάρη ότι θα προχωρήσουν στην καθιέρωση τέτοιων “διαβατηρίων” - για καλό σκοπό (όπως πάντα...)

Τί είναι αυτό το καινούργιο “πιστοποιητικό” που, αν δεν εμποδίσουμε την εφαρμογή του, θα τυρρανίσει στο κοντινό και το απώτερο μέλλον τις ζωές όλων· όπως άλλωστε είχε “προβλέψει” ένας οπαδός του, ο έλληνας πρωθυπουργός, σε μια συνέντευξή του στις 28 Νοέμβρη*; Υποτίθεται πως θα επιτρέπει σε όσους / όσες έχουν “εμβολιαστεί” με κάποια απ’ τις πλατφόρμες γενετικής μηχανικής που παρουσιάζονται σαν “εμβόλια κατά του covid 19” να ταξιδεύουν και γενικά να μετακινούνται ελεύθερα. Κατ’ αρχήν εντός “ζώνης Σέγκεν” της ε.ε. Είναι, όμως, αλήθεια αυτό;

Όχι!! Πρόκειται για την αρχή του γενικού ψηφιακού

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

σελ. 3: δεν “έπιασε” το lockdown; τότε πιο πολύ lockdown! σελ. 5: το νέο μελαγ(σ)χολείο είναι “γυμνό” σελ.7: το φιλελεύθερο κράτος δικαίου μας τελείωσε!

φακελώματος του καθενός και της καθεμιάς!!! Κάτι που πολλές μεγάλες επιχειρήσεις αλλά και τα κράτη επεδίωκαν και προετοίμαζαν εδώ και χρόνια· δεν μπορούσαν όμως να το προωθήσουν πρακτικά επειδή θα υπήρχαν πολύ μεγάλες κοινωνικές αντιδράσεις. Έτσι αφού απ' τις αρχές του 2020 ξεδιπλώνοντας με απίστευτες υπερβολές και ψέμματα την τρομοεκστρατεία τους επιβεβαίωσαν ότι *μπορούν πια να φυλακίζουν τους υπηκόους τους μέσα στα σπίτια τους*, ένα χρόνο μετά, κρατώντας πάντα την απειλή της φυλάκισης και κάθε είδους απαγορεύσεων, θέλουν να ολοκληρώσουν το έργο τους. **Να δημιουργήσουν τεράστιες βάσεις δεδομένων, ψηφιακούς φακέλους για τον καθένα, αρχίζοντας απ' τα προσωπικά δεδομένα για την υγεία του / της· και στη συνέχεια προχωρώντας σ' όλα τα υπόλοιπα.** Τεχνικά αυτό θα είναι σχετικά απλό: όλες οι επιμέρους “βάσεις δεδομένων”, αυτές που κρατάνε οι τράπεζες, οι εφορίες, το υπουργείο δημόσιας τάξης, οι διαφημιστικές εταιρείες, οι εταιρείες των αντισocial media, αργά ή γρήγορα θα συγκεντρωθούν. Ωστε με “έξυπνους αλγόριθμους” να μπορεί να επιτηρείται ψηφιακά ο καθένας, και να υπάρχει πάντα διαθέσιμο το “προφίλ” του χαρακτήρα και των συμπεριφορών του.

Θεωρητικά αυτά θα μπορούσαν να τα κάνουν και ερήμην μας, σε μεγάλο βαθμό. Θέλουν όμως να εξαναγκάσουν την “συναίνεσή” μας, την “συμφωνία” μας, έτσι ώστε να αποδεχτούμε τον ψηφιακό έλεγχο “εθελοντικά”! Με δυο λόγια θέλουν να μας εκβιάσουν! Αυτό ξεκινούν τώρα, με άλλοθι τον covid. Και με αντάλλαγμα διάφορες ελευθερίες, που θα τις στερούνται όμως όσοι / όσες αντισταθούν σ' αυτό το Οργουελιανό παρόν και μέλλον. Θα τις στερούνται επίσης μελλοντικά και όσοι θεωρούνται “ασύμβατοι”, “ανυπάκουοι”...

QR

Κάποιοι ίσως νομίζουν ότι αυτά τα “πιστοποιητικά / διαβατήρια” θα είναι σαν άλλες συνηθισμένες βεβαιώσεις, μόνο σε ψηφιακή μορφή... Καμμία σχέση! Το πρώτο που δείχνει εύκολα την διαφορά είναι ο barcode τύπου “QR” που θα συνοδεύει κάθε τέτοιο “διαβατήριο”. Αυτός ο barcode θα είναι δύο πράγματα μαζί. Πρώτον η “ψηφιακή ταυτότητα” του καθενός, της καθεμιάς. Δεύτερον η σύνδεσή του με την (ή τις...) *βάση δεδομένων που θα περιλαμβάνει τα προσωπικά δεδομένα της υγείας του·* κατ' αρχήν. Όποιος έχει το κατάλληλο σκάνερ και το κατάλληλο λογισμικό θα “σκανάρει” τον QR και, αυτόματα, θα μπαίνει στον “φάκελο” του ατόμου...

Κάποιοι άλλοι θα σκεφτούν “εγώ δεν ταξιδεύω με αεροπλάνο, οπότε δεν με νοιάζει”... Λάθος! Με την ίδια λογική που στα αεροπλάνα θα επιτρέπεται να μπαίνουν *ΜΟΝΟ* όσοι / ες έβαλαν στα μπράτσα τους την γενετική μηχανική των pfizer, moderna, astrazeneca και λοιπών φαρμακο-μαφιών, με την ίδια λογική αυτό θα αρχίσει να ισχύει για κάθε άλλο μέσο μαζικής μεταφοράς: πλοία, τραίνα, λεωφορεία. Πάντα με το ίδιο επιχείρημα: έξω οι ύποπτοι “μολυσματικοί”!!!

Κι ούτε εκεί θα τελειώσουν οι έλεγχοι και οι απαγορεύσεις. Στο ρατσιστικό ισραηλινό κράτος η κυβέρνηση τα λέει καθαρά, απειλεί και εκβιάζει έξω απ' τα δόντια: *ούτε σε συναυλίες, ούτε σε θέατρα και σινεμάδες, ούτε σε εμπορικά κέντρα δεν θα μπορεί να μπαίνει κάποιος χωρίς τον “QR” του που, μέσω ψηφιακής βάσης δεδομένων, θα “επιβεβαιώνει” ότι είναι... ακίνδυνος...*

Κάποιοι τρίτοι θα σκεφτούν “ε, τι να κάνουμε; αυτό είναι καλό για την κοινωνία, για να μην μολύνεται ο κόσμος”... Και πάλι λάθος!!! Έχει αποδειχθεί ήδη με μια τεράστια έρευνα σε **10.000.000 ανθρώπους που έγινε στην Wuhan** (θυμίζουμε: εκεί απ' όπου ξεκίνησε ο ιός...) **ότι οι ασυμπτωματικοί ΔΕΝ μεταδίδουν τον ιό σε άλλους!!** Είναι, δε, κοινή εμπειρική κοινωνική γνώση και συνήθεια πως αν κάποιος έχει συμπτώματα είναι (κάπως) άρρωστος, οπότε δεν κυκλοφορεί... Έχοντας βαφτίσει τους ασυμπτωματικούς *επικίνδυνους για την δημόσια υγεία* τα δυτικά κράτη και αφεντικά (και μόνον αυτά!!!) κήρυξαν το σύνολο της κοινωνίας σε “υγειονομική βόμβα”!!! Ο κόσμος μολύνεται μόνο απ' αυτούς που έχουν συμπτώματα, κι αυτό είναι εύκολο να αντιμετωπιστεί... Ούτε πλατφόρμες γενετικής μηχανικής χρειάζονται, ούτε και “διαβατήρια”!!!

Άλλοι, κάπως αισιόδοξοι, θα σκεφτούν “ε, μόρα είναι θα περάσει...”. Λάθος κι αυτό!!! Σαν τον covid-19 υπάρχουν αρκετοί ιοί, πρώτοι και πιο γνωστοί οι ιοί της κοινής γρίπης... Οι μεγάλες φαρμακο-μαφίες έχουν αρχίσει την προεργασία για να μετατρέψουν *ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΕΜΒΟΛΙΑ* σε πλατφόρμες γενετικής τροποποίησης των κυττάρων... Και, φυσικά, να επιβάλλουν την καθολική εφαρμογή τους, στους πάντες, με τον εκβιασμό του “υγειονομικού διαβατηρίου”! Όχι μόνο σε σχέση με τον covid (που σε λίγο θα είναι παρελθόν και ιστορία...) αλλά για οποιονδήποτε ιό που μεταδίδεται από άνθρωπο σε άνθρωπο θα πρέπει να έχει στοιχεία “εμβολιασμού” ο ψηφιακός φάκελος του καθενός!!! Και, στη συνέ-

Δεν "έπιασε" το lockdown; Τότε πιο πολύ lockdown!

Εδώ και πολλούς ζοφερούς μήνες ζούμε σε μια κατάσταση παραλογισμού, όπου πρέπει να στέλνουμε μηνύματα ή να γράφουμε ραβασάκια για να βγούμε από το σπίτι μας. Κατά βάση επιτρέπεται να βγαίνουμε μόνο για δουλειά κι όλες οι υπόλοιπες απλές ανθρώπινες δραστηριότητες είναι νεφελώδες αν είναι παράνομες ή νόμιμες... Το να βρεθείς με το σύντροφό σου αν δεν έχει επικυρωθεί η σχέση από το κράτος μπορεί να αποδειχθεί μια μικρή περιπέτεια, η "φυσική άσκηση" πρέπει να είναι "κοντά και σύντομη" (το πόσο κοντά και πόσο σύντομη θα το αποφανθεί το όργανο της τάξης που θα συναντήσεις), η μάσκα πρέπει να είναι ψηλά, ακόμα και σε έναν έρημο δρόμο... Το πιο σίγουρο μοιάζει να είναι το να σε βγάζει βόλτα ο σκύλος σου!

Επειδή το κράτος σφίγγει ή χαλαρώνει τα λουριά κάνοντας " τα στραβά μάτια" ανά περίπτωση, μπορεί ακόμα να συντηρηθεί η παρανοϊκή συνθήκη όπου η ικανοποίηση απλών ανθρώπινων αναγκών τιμωρείται με πάνω από το μισό βασικό μισθό. Κάποιοι μπορεί συγκυριακά να βρίσκουν λύσεις για πάρτη τους ώστε να μετακινηθούν "ημι-παρανομώντας", αλλά ταυτόχρονα απαιτούν αυστηρούς εγκλεισμούς για όλους τους υπόλοιπους. Ο μικροαστισμός δηλαδή σε όλο του το μεγαλείο. Φυσικά δεν είναι για όλους το ίδιο! (Ποτέ δεν ήταν!). Το πρόστιμο δε βαραίνει το ίδιο για έναν εργαζόμενο και για ένα αφεντικό. Επιπλέον ξέρουμε ότι είναι εύκολο για όσους έχουν την οικονομική άνεση να μπορούν να μετακινούνται σε περιοχές με ηπιότερα μέτρα και προφανώς δεν είναι το ίδιο να κλείνεις σε βίλα με πισίνα με το να σου αντιστοιχούν ελάχιστα τετραγωνικά στο κέντρο της Αθήνας!

Και σα να μην έφταναν όλα αυτά αν "αποτύχει" το lockdown θα φταίμε εμείς , αν "πετύχει" πιστώνεται στην κυβέρνηση! Τα κριτήρια βέβαια της αποτυχίας ή επιτυχίας βασίζονται σε μπόλικη δημιουργική λογιστική ή είναι εντελώς ανύπαρκτα...Αυθαίρετα ολόκληρες περιοχές "αλλάζουν χρώματα" χωρίς να υπάρχει τεκμηρίωση και αν οι

πληθυσμοί δεν πειθαρχήσουν(;) τους περιμένουν νέα σκληρότερα μέτρα. Όσο για την αποτελεσματικότητα; Μήπως αξίζει τον κόπο; Χρειάζεται καθαρό μυαλό και ελάχιστα κριτική διάθεση για να δει κανείς πως οι συνεχόμενοι εγκλεισμοί οδηγούν σε κοινωνική

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Συγκέντρωση εναντίον των απαγορεύσεων στη Λίμα (Περού) - 31 Γενάρη 2021

χεια, θα γίνουν υποχρεωτικές κι άλλες εξετάσεις· θα υπάρξουν και για άλλες καταστάσεις - του - σώματος "πιστοποιήσεις" και "διαβατήρια" που θα επιτρέπουν ή θα απαγορεύουν τις μετακινήσεις σε όλα και περισσότερα μέρη...

Η ευπιστία σημαίνει υποδοούλωση!

Τα βρίσκετε υπερβολικά όλα αυτά; Ευφάνταστα; Αν είναι έτσι γιατί όλες οι μεγάλες εταιρείες πληροφορικής (απ' την amazon και την google μέχρι την microsoft και την palantir κι όποιες άλλες έχουν το know how) στριμώχνονται για να πάρουν αυτές τις "δουλειές" του γενικού ψηφιακού φακελώματος; Επειδή νοιάζονται για την καλή μας υγεία; Ή μήπως επειδή υπάρχουν και θα υπάρχουν επ' άπειρο τρομακτι-

κά κέρδη απ' αυτήν την μπίζνα του συνεχούς και εκτεταμένου ψηφιακού φακελώματος;

Αν σας φαινόμαστε επιπόλαιοι ή συνωμοσιολόγοι, δώστε τουλάχιστον προσοχή σε δυο κουβέντες της Liberty:

... Για να είμαστε υγιείς πρέπει να απαιτούμε απ' τις κυβερνήσεις μέτρα που να αφορούν και να σέβονται τους πάντες. Αυτό σημαίνει να απορρίψουμε στρατηγικές όπως τα "διαβατήρια ανοσίας" που βασίζονται στις διαιρέσεις και στους αποκλεισμούς...

* Στον ραδιοφωνικό σταθμό της Θεσσαλονίκης Status fm 107,7.

καταστροφή. Η στρατηγική του "προληπτικού πολέμου" απέναντι στον αόρατο εχθρό, αναμένεται να αφήσει πίσω της τεράστιες ανθρώπινες απώλειες. Οι συνέπειες στην υγεία των ανθρώπων έχουν αρχίσει να εμφανίζονται. Τα στοιχεία και οι έρευνες που μιλάνε για αύξηση αυτοκτονιών, καταθλίψεων, κατανάλωσης ουσιών και έκρηξη της βίας εν μέσω καραντίνας είναι αδιαμφισβήτητα. Οι οικονομικές επιπτώσεις για το κομμάτι των εργατών που αναγκάζονται να ζουν με επιδόματα είναι καταστροφικές. Η συνεχής τρομοκρατία, η καταστολή και ο εγκλεισμός επιβαρύνουν την υγεία μας και οι ασθένειες και οι θάνατοι που θα προκύψουν από τις συνεχόμενες καραντίνες θα είναι πολλαπλάσιοι από τον "τρομερό ιό".

Η σημαντικότερη ίσως όμως για την τάξη μας απώλεια είναι αυτή των στοιχειωδών δικαιωμάτων, η εκπαίδευση στην υπακοή, η διάχυση του φόβου και του αισθήματος της ανημποριάς. Η οργάνωση αντιστάσεων μέσα σε αυτές τις συνθήκες μοιάζει δύσκολη. Το δίλλημα υγεία ή ελευθερία μπαίνει πιεστικά από τους οργανωτές της τρομοεκστρατείας. Μπορεί να υπάρξει υγεία χωρίς ελευθερία; Αυτό δεν είναι ένα ζήτημα στο οποίο μπορεί να απαντήσει μια ομάδα ειδικών, αλλά συλλογικά οι κοινωνίες και αυτοί που εξολοθρεύονται από τους μαζικούς εγκλεισμούς ή για να το πούμε πιο συγκεκριμένα αυτοί που έχουν ταξικό συμφέρον. Αν θέλουμε να υπάρχουμε στο άμεσο μέλλον στο δρόμο ή σε συλλογικές διαδικασίες και όχι μέσα από τηλε-συνελεύσεις και ψηφιακά μανιφέστα χωμένοι πίσω από οθόνες και πληκτρολόγια θα πρέπει να διεκδικήσουμε την ίδια την κινηματική ύπαρξή μας αναλαμβάνοντας και τις ανάλογες ευθύνες.

Αυτό δεν μπορεί παρά να περνάει μέσα από την εναντίωση στα lockdown και τις απαγορεύσεις! Αν δεν ανακοπούν τα συνεχώς κλιμακούμενα αστυνομικά μέτρα, διαφαίνεται η μετατροπή των πορειών σε "επαναστατική γυμναστική" επίσημα πλέον με κωδικό 6. Δε χρειάζεται κάποιος ειδικός για να μας πει τα αυτονόητα, θέλουμε πίσω τη ζωή που μας κλέβουν, τις συνέπειες τις βιώνουμε καθημερινά. Μπορούμε (και πρέπει) να οργανώσουμε τις αντιστάσεις ώστε να δραπετεύσουμε από την καθημερινή μιζέρια, όπου η κάθε μέρα μοιάζει ίδια και απaráλλακτη, αλλιώς θα ζήσουμε σε μια διευρυμένη φυλακή όπου θα βγαίνουμε με άδειες εξόδου όποτε το επιτρέπει ο εκάστοτε δεσμοφύλακας.

"No more Lockdowns" τραγούδησε ο Van Morrison και θα συμφωνήσουμε μαζί του! Τα lockdown κάνουν κακό στην υγεία και την εργατική οργάνωση!

Σύνθημα στο Μάτζεστερ
τέλη Δεκέμβρη 2020

Το νέο μελαγ(σ)χολείο* είναι «γυμνό»

Το πρόσωπο είναι ο καθρέφτης της ψυχής έλεγαν από παλιά, εννοώντας ότι βλέποντας το πρόσωπο κάποιου μπορούμε να καταλάβουμε αν είναι χαρούμενος ή λυπημένος, εκνευρισμένος ή χαλαρός ή ακόμη και τι τύπος είναι, δηλαδή στοιχεία του χαρακτήρα του.

Η πρόσωπο-με πρόσωπο επικοινωνία θεωρούμενη σαν η αμεσότερη και διαυγέστερη, διατηρούσε πάντα την αξία της στις κοινωνικές επαφές. Ενώ αντίθετα τα κρυμμένα πρόσωπα θεωρούνταν γενικώς «ύποπτα» και φυσικά εντελώς ασυνήθιστα σε παιδιά, όπου μόνο τις αποκριές μπορούσες να τα συναντήσεις ως χαριτωμένες μεταμφιέσεις.

Είναι πραγματικά εντυπωσιακό, αν και όχι ανερμήνευτο, πώς ολόκληρες κοινωνίες δέχτηκαν τόσο ανενδοίαστα από την μια στιγμή στην άλλη να καλύψουν τα πρόσωπά τους, ακόμη και αυτά των παιδιών, στεγνώνοντας την επαφή των ανθρώπων από την ανταλλαγή όλων αυτών των συναισθημάτων που μπορούσαν να ζωγραφιστούν πάνω τους χωρίς την ανάγκη των λέξεων.

Τα παιδικά πρόσωπα, που οι ίδιες αυτές κοινωνίες (μικροαστικά-φανατικά παιδοκεντρικές) εκθείαζαν ως τα πλέον εκφραστικά, όμορφα και αθώα, καλύφθηκαν χωρίς δισταγμό από μάσκες που μέχρι χθες θύμιζαν νοσοκομείο και αρρώστια. Και κύρια μέσα σ' έναν χώρο όπως το σχολείο, όπου τα παιδιά υποτίθεται ότι παίρνουν μια πρώτη γεύση διευρυμένης κοινωνικότητας, αναπτύσσοντας τη «τέχνη» των συναναστροφών με συνομήλικους και ενήλικες πέρα απ' αυτούς του στενού περιβάλλοντος, άγνωστους μέχρι χθες.

Δεν έχει παρά να μπει κανείς σ' ένα σχολείο της «μετά κορονοϊού» εποχής, για να διαπιστώσει πως η ατμόσφαιρα έχει παγώσει σαν να την άγγιξε το μαγικό ραβδί μιας άνοστης και στριφνής μάγισσας.

Τα σμήνη των παιδικών προσώπων που γέμιζαν τις αυλές στα διαλείμματα, γελαστά, θυμωμένα, αναψοκοκκινισμένα, ιδρωμένα ή κλαμένα... έχουν γίνει δυσδιάκριτα. Οι κινήσεις των σωμάτων έχουν ένα μούδιασμα, καθώς απλές καθημερινές πράξεις ή συνήθειες έχουν μετατραπεί σε παραβάσεις που πρέπει να μάθει κανείς να αποφεύγει.

Ο φόβος σερβιρισμένος σαν το κυρίαρχο καθήκον, προκαλεί αμηχανία καθώς κανείς αναγκάζεται να αλλάξει μια σειρά από αυθόρμητες μέχρι χθες κινήσεις και να υπακούσει σ' ένα σωρό εντολές που γαβγίζουν γύρω του:

«αποστάσεις, κρατάτε αποστάσεις!» «μη συνωστίζεστε στο κυλικείο!» «μην τρέχετε» «πιο μακριά» «έβαλες αντισηπτικό;» «γιατί δεν έφερες το παγούρι σου, δεν πίνουμε νερό από τις βρύσες του σχολείου» «ξέχασες τη γόμα σου και τώρα δεν μπορεί να σου δώσει κανείς, έχουμε πει δεν ακουμπάμε τα πράγματα των άλλων» «ε! εσείς εκεί, το πηγαδάκι, πιο μακριά απομακρυνθείτε!» «δεν παίζουμε με παιδιά άλλων τμημάτων, κάθε τμήμα στον χώρο που έχουμε πει, μην απομακρύνεστε!»....

Διδασκαλία στη «μη ζωή». Μπορείτε σας παρακαλούμε μόνο να αναπνέετε; Κι αυτό με μάσκα γιατί κολλάει.

Αυτή η ικανότητα που όλοι είχαμε ως παιδιά (και που συχνά νοσταλγούμε σαν μεγάλοι) να βιώνουμε το χρόνο ως παρόν, με όλη του τη δύναμη και το ενδιαφέρον και όχι να τον αφήνουμε απλώς να κυλά με το μάτι κολλημένο στο μέλλον, αιχμάλωτοι μελλοντικών σχεδίων, εκβιάζεται τώρα με έναν εξαιρετικά βίαιο τρόπο να κάνει στην άκρη.

Ζωή προσωρινή, ζωή για το μέλλον, όταν θα.... (τελειώσουμε με τον covid) για να... (τελειώσουμε με το covid)...

Όλες οι σχολικές δραστηριότητες απέκτησαν έναν **διεκπεραιωτικό χαρακτήρα**. Χωρίς εναλλαγές, χωρίς απρόοπτα, χωρίς ανάσα.

Εκδρομές κομμένες, επισκέψεις κομμένες, πολιτιστικά (θέατρα, σινεμά, εκδηλώσεις) κομμένα, ομαδικά παιχνίδια κομμένα, ακόμη και οι

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

αργίες πετσοκόπηκαν και το σχολικό έτος παρατάθηκε παρότι υπήρξε μεγαλύτερο από ποτέ.

Ό,τι μπορούσε να «σπάσει» ή να απαλύνει την μονοτονία του σχολείου, χαρακτηρίστηκε **μολυσματικό και επικίνδυνο**.

Ας το υποστήριζαν τόσοι «ειδικοί» ότι τα παιδιά δεν κινδυνεύουν από τον ιό, ότι περνούν την αρρώστια πολύ ελαφριά ή εντελώς ασυμπτωματικά, αν κολλήσουν. Δεν τους εμπόδισε να τα χαρακτηρίσουν «υγειονομικές βόμβες», «ασυμπτωματικούς φορείς» που θα πεθάνουν τους παππούδες και τις γιαγιάδες τους βάζοντας τον ιό στο σπίτι. Γέμισαν χωρίς δισταγμό την παιδική ψυχή μ' ένα σωρό φόβους και ενοχές, αδιαφορώντας για τις διαστάσεις που μπορούν όλα αυτά να πάρουν στο παιδικό μυαλό και τις συνέπειες που μπορεί να έχουν συναισθηματικά.

Όλα τα πρότυπα και οι αξίες που (υποτίθεται) ότι το σχολείο καλλιεργούσε, οι δεξιότητες που (υποτίθεται) ότι ανέπτυσσε κάνουν στην άκρη για να αναδειχθεί η ύστατη, **η υπέρτερη αξία: της επιβίωσης. Η ζωή σαν στεγνή, γυμνή επιβίωση.**

Όλες οι άλλες αξίες έρχονται μετά.

Πάνε οι ήρωες που δεν υπολόγιζαν την ζωή τους μπροστά στην ελευθερία και εκείνοι που αφιερώνονταν με πάθος στον αγώνα για τα δικαιώματα του ανθρώπου. Τέρμα οι φιλολογίες περί κριτικής σκέψης που θέλουν να ελέγξω πάντα ποιος, τι και γιατί μου λέει κάτι, αν έχει όφελος ή συμφέρον. Τέλος οι μεγάλες φιλίες που μπορούν να υπερβούν όλα τα εμπόδια και τις απαγορεύσεις για να βιωθούν.

Πάνω απ' όλα η υγεία!

Αλλά τι υγεία είναι αυτή άραγε; Πόσο υγιείς μπορεί να είναι ένα φοβισμένο παιδί που δεν βγαίνει καθημερινά στο ήλιο και στον αέρα, που αναπνέει ξανά και ξανά την εκπνοή του ασφυκτιώντας όταν θέλει να τρέξει ή όταν λαχανιάζει (αν λαχανιάζει πια) φιμωμένο με βρώμικα χαρτιά που επιμένουν να λέγονται ιατρικά, που δεν παίζει με τους φίλους του, που δεν κάνει πια καμία αθλητική δραστηριότητα, που δεν πηγαίνει εκδρομές στη φύση, που δεν...που δεν...;

Που καθηλώνεται για έξι, οχτώ και εννιά ώρες για να τηλε(κ)παιδευτεί σ' ελληνικά, αγγλικά, γαλλικά...με αποτέλεσμα να τσούζουν τα μάτια του, να διαταράσσεται ο ύπνος του, να παραπονιέται για πονοκεφάλους και ζαλάδες; (βλ. έρευνα του ινστιτούτου Gonski της Αυστραλίας για τ' αποτελέσματα της ψηφιοποίησης στην εκπαίδευση).

Όχι! Αυτό το σχολείο μόνο υγιείς δεν είναι. Αυτή η ολόπλευρη ανάπτυξη της προσωπικότητας που ισχυρίζεται ότι έχει σαν στόχο (τον είχε άραγε ποτέ στην πραγματικότητα;) ούτε ανάπτυξη είναι ούτε και ολόπλευρη.

Είναι νοσηρή καθήλωση και υποταγή σε μια φτηνή, αποστειρωμένη και στεγνή ζωή που δεν αξίζει σε κανένα παιδί.

Γιατί όλα τα παιδιά είναι παιδιά μας! Και δεν θα τα θυσιάσουμε στον βωμό της κερδοφορίας τους χωρίς ν' αντισταθούμε. ➡

**Τη λέξη «μελαγχολείο» τη δανειστήκαμε από ένα κομμάτι των Active Member...*

Υποχρεωτικός εγκλεισμός για την προστασία της υγείας μας ή αλλιώς *το φιλελεύθερο κράτος δικαίου μας τέλειωσε!*

Διανύουμε σχεδόν ένα χρόνο όπου, με την επίκληση της «έκτακτης ανάγκης» ή των «εξαιρετικών περιστάσεων» (αυτή τη φορά «για την προστασία της δημόσιας υγείας από τον κίνδυνο διασποράς του νέου κορωνοϊού»), έχει επέλθει μια «νέα κανονικότητα» που χαρακτηρίζεται από απαγόρευση μετακινήσεων και συναθροίσεων σε συνδυασμό με υποχρεωτικό και, εσχάτως και πάλι, καθολικό εγκλεισμό του πληθυσμού (υποκρυπτόμενο πίσω απ'τον όρο «λοκντάουν»), καθώς και ενεργοποίηση έκτακτων υπερεξουσιών της εκτελεστικής εξουσίας μέσω έκδοσης διαταγμάτων, των γνωστών Πράξεων Νομοθετικού Περιεχομένου, και αλληπάλληλων υπουργικών αποφάσεων, με ταυτόχρονη αναστολή ή μετ' εμποδίων λειτουργία του κοινοβουλίου και των δικαστηρίων.

Πρόκειται για μια *de facto* αναστολή θεμελιωδών δικαιωμάτων, που βρίσκεται εκτός συντάγματος (καθώς αυτό προβλέπει τέτοια αναστολή μόνο στην «Κατάσταση Πολιορκίας» λόγω πολέμου, επιστράτευσης ή ένοπλου κινήματος για την ανατροπή του πολιτεύματος), και δεν προσιδιάζει σε αστικοδημοκρατικά φιλελεύθερα καθεστώτα, αλλά σε χούντες και ολοκληρωτικά καθεστώτα, εξού και αναστολή συνταγματικών ελευθεριών είχε γίνει από τη χούντα των συνταγματαρχών το 1967, την δικτατορία

του Μεταξά και τη ναζιστική Γερμανία του Χίτλερ. Εξάλλου, η πρακτική της υποκατάστασης της νομοθετικής αρμοδιότητας της Βουλής ήταν συνήθης σε περιόδους πολιτειακής ανωμαλίας αλλά και στο μετεμφυλιακό κράτος, και γινόταν μέσω της έκδοσης αναγκαστικών νόμων, όπως και πράξεων του Υπουργικού Συμβουλίου, πάντοτε με την επίκληση της συνδρομής «εξαιρετικών περιστάσεων».

Όμως πιο πρόσφατα, και πάλι με την επίκληση «εξαιρετικής ή έκτακτης ανάγκης» περιορίστηκαν ή και ανεστάλησαν στην πράξη θεμελιώδη ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα είτε για την «αντιμετώπιση του κινδύνου της τρομοκρατίας» (στις ΗΠΑ και στην Ευρώπη την δεκαετία του '00), είτε «για την αντιμετώπιση του δημοσιονομικού χρέους» την δεκαετία του '10 στα μέρη μας (γνωστή ως περίοδος μνημονίων, μια «εξαιρετική συνθήκη» που ουσιαστικά δεν τελείωσε ποτέ...).

Θεμέλιο, ως γνωστόν (;), των δυτικών δημοκρατικών κοινωνιών (ως απόρροια του Διαφωτισμού, μαζί με την ισότητα και την δικαιοσύνη) είναι η προσωπική ελευθερία, κύριο μέρος της οποίας είναι η ελευθερία κίνησης, η οποία όμως σήμερα βρίσκεται σε καθεστώς προηγούμενης διοικητικής άδειας: δεν μπορούμε να προσδιορίσουμε την παρουσία μας στον χώρο ούτε να

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

κινούμαστε με βάση τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας, αλλά οι μετακινήσεις συνδέονται πάντα με κρατικά προσδιορισμένο σκοπό, για την εξυπηρέτηση του οποίου χορηγείται έγκριση, διαφορετικά ο απείθαρχος τιμωρείται. Αυτό σημαίνει ότι ο βασικός κανόνας των πολιτευμάτων της νεωτερικότητας, δηλαδή το αξίωμα «ό,τι δεν απαγορεύεται, επιτρέπεται» αναστέλλεται και αντιστρέφεται σε «ό,τι δεν επιτρέπεται, απαγορεύεται». Με άλλα λόγια, η σχέση ελευθερίας-περιορισμών της αντιστράφηκε: **ο περιορισμός αποτελεί τον κανόνα και η ελευθερία την εξαίρεση**, και αυτό με επίκληση μιας “έκτακτης υγειονομικής ανάγκης”.

Η «δημόσια υγεία» (και όχι το ατομικό δικαίωμα στην υγεία) ανακηρύχθηκε από πολλούς (και από το κράτος πρώτα απ’ όλους...) ως το υπέρτατο αγαθό, μπροστά στο οποίο υποτάσσονται τα πάντα στο σύνταγμα, ακόμα και το θεμελιώδες δικαίωμα της ελευθερίας. Το τελευταίο, μας λένε, μπορεί να περιοριστεί από το κράτος, στο πλαίσιο της υποχρέωσής του για προστασία της δημόσιας υγείας, με κάθε κατάλληλο και αναγκαίο μέτρο σύμφωνα με την «αρχή της αναλογικότητας» (που χρησιμοποιείται για να κριθεί εάν ένας περιορισμός δικαιώματος είναι συνταγματικός ή όχι).

Μόνο που ξεχνούν ότι τα μέτρα περιορισμού αποφασίζονται σύμφωνα με τα “πορίσματα” μιας ομάδας ειδικών, οι κρίσεις της οποίας (πέραν από την συχνή αντιφατικότητά τους) δεν μπορούν να ελεγχθούν δικαστικά ούτε με τους κανόνες της λογικής ούτε με τα διδάγματα της κοινής πείρας, λείπουν δηλαδή οι προϋποθέσεις για την άσκηση του ελέγχου της αναλογικότητας. Πέραν αυτού, πρόσφατες δίκες στο ΣτΕ καταργήθηκαν προτού φθάσουν να ελέγξουν τις προϋποθέσεις συνδρομής της αρχής της αναλογικότητας, διότι κατά τον χρόνο που έγιναν οι δίκες είχαν ήδη παύσει να ισχύουν οι προσβαλλόμενες αποφάσεις που επέβαλλαν τα (περιοριστικά των ελευθεριών) μέτρα, έχοντας βέβαια αντικατασταθεί από άλλες που επιβάλλουν ανάλογα μέτρα, και με αυτόν τον τρόπο η «αρχή της αναλογικότητας» παραμένει κενό γράμμα.

Σε κάθε περίπτωση, είναι αστείο να υποστηρίζεται ότι είναι “αναλογικό” το λοκντάουν, όταν αυτό, πέραν του ότι αμφισβητείται βασίμως πλέον ότι αποτελεί κατάλληλο μέσο για τον περιορισμό διασποράς του ιού, έχει παύσει, οπωσδήποτε μετά από σχεδόν ένα έτος, να είναι προσωρινό μέτρο και έχει μετατραπεί σε κανονική πλέον συνθήκη. Εξάλλου, και η αρχική επίκληση της «επείγουσας ανάγκης» να κερδηθεί χρόνος για την ενίσχυση του συστήματος υγείας αποδείχθηκε δημαγωγία, αφού δεν έγινε τίποτα ουσιαστικό σ’ αυτήν

την κατεύθυνση ούτε και λήφθηκαν στοχευμένα μέτρα για την προστασία των ευπαθών ομάδων.

Όμως αυτό που κυρίως θέλουν να αποκρύψουν οι απολογητές του υποχρεωτικού εγκλεισμού μας, είναι ότι η υγεία κατά το σύνταγμα προστατεύεται πρωταρχικά ως ατομικό δικαίωμα, πράγμα που σημαίνει ότι κάθε προσπάθεια του κράτους να παρέμβει στη διαχείριση από το άτομο των θεμάτων υγείας του, πόσο μάλλον να του επιβάλλει ένα “υγιεινό τρόπο ζωής”, βρίσκεται εκτός συντάγματος, και επίσης, ότι υγεία δεν είναι μόνο η σωματική αλλά και η ψυχική, η οποία όχι μόνο δεν προστατεύεται από τον επιβαλλόμενο εγκλεισμό αλλά αντίθετα επιβαρύνεται επικίνδυνα, γεγονός που γίνεται εύκολα αντιληπτό από την αύξηση των αυτοκτονιών, της χρήσης ψυχοφαρμάκων και ψυχοτρόπων ουσιών κλπ..

Συνεπώς, η προστασία της υγείας είναι αφενός μεν ατομικό μας δικαίωμα και όχι υποχρέωση, και αφετέρου εξαρτάται απόλυτα από την προστασία της προσωπικής μας ελευθερίας, με την οποία βρίσκεται σε σχέση αλληλοσυμπλήρωσης και όχι σύγκρουσης, όπως προσπαθούν να μας πείσουν οι υποστηρικτές της καραντίνας.

Η μέσω του διαρκούς φόβου προσπάθεια νομιμοποίησης του υποχρεωτικού εγκλεισμού αποτελεί την συνέχεια μιας στρατηγικής μετατόπισης του φιλελεύθερου κράτους δικαίου, αρχικά σε «κράτος της ασφάλειας» και τώρα σε «κράτος της προφύλαξης», όπου στο όνομα της προστασίας από κάθε φορά “απρόβλεπτους και επείγοντες κινδύνους” θα επιβάλλεται ένα «δίκαιο έκτακτης ανάγκης», που θα μετατρέπει τον περιορισμό θεμελιωδών ελευθεριών από εξαίρεση σε κανόνα. Σήμερα ήδη μία κατάσταση υγειονομικής εξαίρεσης μεθοδεύεται να μετατραπεί σε μια νέα «υγειονομική κανονικότητα», όπου η βιοεξουσία επιδιώκει να καθορίσει κάθε πτυχή της ζωής μας, αναιρώντας τόσο την προσωπική όσο και την πολιτική αυτονομία μας.

Είναι στο χέρι μας εάν θα το επιτρέψουμε...

